

Eenen verborghen schat,
een peerel costelijcke,
is dese schoone stadt...

Tulleptanestad, 11 december 2014

Hooggewaardeerde poorter,

Met grote blijdschap doen wij u kond van de vermakelijke historie die wij van de Poorterij op Sinterklaasavond in hoogst eigen persoon optekenden uit de welbespraakte mond van onze gardenier zijn hechtgenote, door hemzelve gemeenlijk aangeduid als oons Bettie:

„Vor oons trouwe hemme-nalle-twee nog teneel gespeuld en brochte-me-nok allejaors hut kerstveraol op-teneel. De ontvangenis moog dan wel honbevlekt zijn mar d'r kwaam wel veul geneuk aon te pas vor ham-me-zo-wijd waare. Jozef wier altij gespeuld deur hunne timmerman van Jan Munt en die waar dan zogezeed verloofd mee Merieje, hun uisouwster die kient-aon-uis waar bij de nonne van Mariadal. Zaare-nun aonschrijve gat van de gemeente: dasseder-eige as de-non-de-ju moesse komme prizzeteere om gin abuize te maoke bijjut telle van huuveul volluk atter in Roosendaol woonde, en van huuveul bonne atter mee den carnaval noodug zouwe zijn en van taontal stemme dassede noste keer mee de verkiezinge dochte te kunne meuge worre gaon telle. Wel, Sjezef en Merie noome den ezel van RAC en trokke zo van de Fuis nor Rosada. „Me kunnen ommes nie in oons houwe bullen aonkloppe bij den burregemeester,” zee Merie, „en dan zoe-ke-me daor gewoon wa gefs uit en misschien-temme ze de-rook nog wel een haarebaarug mee slaopes vor-hut-geval hat-te-laot wort hom deur te gaon.” Mar neent, ze sloge-noveral slip, daor waar gin plek of zaare niks te frèète. Alleenig bij Van der Put haare ze nog 'n schaopskooi waor-asse terechte konne. En net of at-so-moessijn, daor stong zoon ledikaant van Baoy en Sell en daorin laag in hun mum van tijd hun jong te blère, hut kieneke Jezus zogezeed. „Verrek!” zee Sjezef, „den os en den ezel zijn d'r ok!” Mar ij zaat erneeve, da waare dur hun paor van Gère-nof-nie en van Gaktag, die haonut rippulletere gewiest haare. Sjezef kon nie goed zien wie hat waare want eel dur bakkes waar zwart. Merie kon hut ammaol nie veul schille want die zaat nog te bekomme van hut nog mar net geschiette wonder. De beestebende haar daor glad nog gin aarg in gat, die vroge-nalleenig mar hom bier. Himpesaant kwaamt er wel hun drietal haongelope, eelegaol uit hut hoosten. Bij café De Kroon haare ze toore gekregen as-at-ter wa gaonde waar mee hun ster die as hun komeet haon beneeje gekomme waar mekaant te-roogte van De Drie Weesgegrootjes. De kastelein haar de ster nog mar net kunne hontwijke en nou ongtie zowa te ~~flikere~~ schokkere en te blienke bove de Blommemart. De grootste van hut drietal zee teege hut jonge koppel: „Daordeur haare wij hun donkerbruin vermoede gekreegen en schove me mar bij Seppe nor binne hom goud, wierhook en mirre mee te kunne neeme vor dien pagattur. Kek, ier heddu! Wa vindur van? Mar-wak-nog vergeet om te vraoge: „Ist hun meske? Want hun meske kan ginne priens worre, da zulde wel snappe dènk...!!!”

Schoon wij de pointe van dit verhaal zelf niet goed weten te duiden hopen wij desalniettemin dat gij er enig genoeg in scheidt het te kunnen lezen. Zoudt gij het toe willen voegen aan uw verhalenbundel op internet, dan kunnen wij dit ten volle appreciëren.

Wij wensen u een zoete tijd en een voorspoedige jaarwende

De poorterij van Tulleptanestad